Copyright Information

This eBook file was generated by MobiPocket Publisher Personal Edition.
This eBook file is for personal use only and cannot be sold.
To generate eBooks to be sold or for corporate or public usage, please purchase the commercial version at : http://www.mobipocket.com

Palmknihy- knihy do vaší dlaně

Odpočívej v bolesti

Jiří Brossmann

Odpočívej v bolesti

Jiří X. Brossmann

Zveřejněno se souhlasem internetového magazínu Amberzine
http://amber.zine.cz

K hotelu to byly ještě dva bloky. Magda pohlédla na svůj obraz ve výkladu sexshopu. Možná, že sluneční brýle a kloubouk s širokou krempou není zrovna nejorignálnější maskování, ale kromě odbarvení vlasů se sebou nic lepšího tak rychle udělat nedokázala. Neóny lákající do bordelů, kterými byla ulice proslulá, prosvětlovaly houstnoucí šero. Možná jsem měla ještě pár hodin počkat, napadlo ji. Honza ale volal, aby se moc nezdržovala, že po nich firma brzy půjde.
Ohlédla se jestli ji někdo nesleduje. Nikoho neviděla. Zahnula za roh a minula somráka rytmicky pokyvujícího hlavou. Najednou za sebou zaslechla nějaký pohyb. Ruka jí sjela ke kabelce ve které byla pistole, ale než ji stačila nahmátnou ucítila v obličeji závan nějakého spreje. Do očí se jí nahrnuly slzy a začala kašlat. Další dávka ji uspala.

Weissmann si ji zvědavě prohlížel. K židli byla připoutána termálními pouty. Jakékoliv namáhání způsobuje prudké zvýšení teploty. Když si spoutaný nedá pozor, mohou mu pouta doslova upálit ruce.
Magda se pomalu začala probírat. Omámeně zatřásla hlavou. Nedařilo se jí zaostřit zrak, ale bolest hlavy pomalu polevovala. Do místnosti vešel další muž. Weissmann na něj tázavě pohlédl.
"Má to v memboxu, pane. K tomu se psychosondou nedostaneme. Musí to říct dobrovolně, jinak z ní tu informaci nedostanete."
"A co halucinogeny?" zeptal se Weissmann.

Muž zavrtěl hlavou. "Membox je na tohle odolný. Musí se aktivovat vůlí majitele, nebo externím heslem."
Weissmann se znovu podíval na Magdu. Vypadal poněkud zklamaně.
"Jaké jsou další možnosti?" pronesl směrem k druhému muži.
"Jak rychle z ní potřebujete tu informaci dostat?"
"Co nejrychleji. Na nějaké dlouhodobé procedury nemáme čas."
"Pak zbývá jen Wagner."
Weissmann pokýval hlavou a sevřel rty. "Toho jsem se bál." Obrátil se k Magdě. "Nepředpokládám, že nám chcete sama říct kde se máte se svým přítelem sejít?" zeptal se.
Magda na něj vzpurně hleděla. "Trhni si, šašku," řekla a pokusila plivnout Weissmannovi do tváře. Ten uhnul a pokýval hlavou. "Víte, my to z vás nakonec dostaneme, ale kdybyste to řekla hned, mohla byste mít čistou a rychlou smrt." Na chvíli se zamyslel. "Jak vás mohlo napadnout, že vás firma nechá s těmi penězi utéct. Muselo vám být jasné, že vás dostaneme," nechápavě zakroutil hlavou. Pak se znovu obrátil k muži který vyčkával na jeho další příkazy.
"Dobře, zavolejte Wagnera. Ať si ji připraví."

Nahou ji připoutali ke studenému plastikovému stolu. Asi dvacet centimetrů nad ní visela velká kovová konstrukce. Spodní deska byla pokryta miniaturními šestistěny. Připomínalo to včelí plástev, ale buňky byly mnohem menší. Byla připoutána za ruce, nohy, pas a hlavu. Nemohla se pohnout. Muž, který se jí představil jako Wagner a stále se na ni usmíval, k ní přistoupil s injekcí v ruce. Našel vhodnou žílu a zapíchl do ní jehlu. Magda zasykla, když jí obsah stříkačky vtlačil do žil. Z druhé strany přistoupil Weissmann.
"Ta injekce, kterou jste právě dostala má několik zajímavých vlastností. Zaprvé vám nedovolí upadnout do bezvědomí. Udržuje mozek stále aktivní, a schopný vnímání." Povzdechl si a pokračoval. "Náš kolega Wagner ji však ještě trochu upravil a zároveň navrhnul toto zařízení," poklepal rukou na konstrukci. "Díky měmu a té injekci, můžeme s velmi vysokou přesností vybudit vejmová centra na jakoukoliv úroveň." Pohlédl na Wagnera.
"Nechte nás chvíli o samotě," řekl.
Když za Wagnerem zapadly dveře sklonil se k ní Weissmann blíž a řekl: "Podívejte, nakonec nám stejně řeknete co budeme chtít, tohle ještě nikdo nevydržel."
"Tak asi budu první," odsekla Magda.
Weissmann se útrpně usmál. "Víte," řekl, "Wagner není jen génius, ale také sadistické hovado. Tuhle mučírnu vybudoval původně jen pro svoje potěšení. To, že by se dalo použít i na jiné věci než jsou jeho zvrhlosti vlastně napadlo mě," tvářil se zahořkle. "Dodnes nevím, jestli to byl dobrý nápad. V každém případě má tohle zařízení stoprocentní účinnost. Je hodně způsobů jak umřít, ale ten který si volíte vy tím, že mi nechcete říct kde se máte sejít se svým přítelem, je zvlášť bolestivý a dlouhý. Rozmyslete si to."
Magda se od něj chtěla odvrátit, ale popruh který měla přetažený přes čelo jí v tom zabránil. "Víte co mi můžete," řekla tedy alespoň a zavřela oči.
Weissmann se narovnal a zklamaně si ji prohlížel. "Právě že vím," zašeptal a opustil místnost.

"Nevím, proč to pokaždé zkoušíte, pane," řekl Wagner když Weissmann vešel do malé místnůstky přecpané elektronikou. Jedna stěna byla z šedivého polopropustného skla, takže bylo vidět na stůl ke kterému byla Magda přivázána. "Stejně nikdo nevěří, že řekne i to co neví, dokud tohle neokusí," pokývnul Wagner hlavou k monitoru který měl před sebou.
"Tak se do toho pusťte," řekl Weissmann a usadil se v druhé židli. Žádný další nábytek tu nebyl. Wagner nastavil stopky a spustil kameru, která snímala lůžko s Magdou. Dělal to pokaždé. Měl už doma celkem pěknou sbírku.
Wagner si promnul ruce a zapraskal klouby. Weissmannovi při tom zvuku přeběhl po páteři mráz.
Wagner začal mačkat nějaká tlačítka a chvíli něco psal na klávesnici. Pak hmátnul po malém mikrofonu: "Čas nula. První úroveň." Pak ho vypnul a klepl do klávesnice.

Nejprve cítila něco jako mravenčení ozývající se po celém těle. Chtěla se podrbat, ale přivázané ruce jí to nedovolily. Pak se ten pocit pomalu stupňoval, až přešel do bolesti, která jí prostupovala pokožkou

od pat až po kořínky vlasů. Najednou bolest prudce vyskočila nahoru až na hranici snesitelnosti. Chtěla vykřiknout, ale něž to stačila, bolest polevila. Vzdychla. Pak ucítila kraby. Lezli jí po nohou a občas ji štípli do prstů. Zkusila je setřást, ale zjistila, že to nedokáže. Štípání bylo čím dál častější a silnější. Pak jí projela malíčkem šílená bolest, jako by jí ho jeden z krabů ucvakl klepetem. Zaječela, ale bolest nepolevovala. Prst ji začal pálit. Bylo to jako by pod něj někdo postavil zapalovač. Začala sebou škubat, ale nemohla se pohnout. Bolest rostla a rostla. Pomalu jí začala zachvacovat i ostatní prsty, nárt a holeň. Když došla ke kolenům hlas se jí zlomil a její křik přešel do chrčivého chrapotu.

Wagner se usmíval. Tohle bude něco, říkal si. Ta vypadá, že to vydrží dlouho. Určitě toho svého miluje, takže ho nebude chtít udat. Cítil jak mu pomalu tuhne přirození. Spokojeně pokýval hlavou a vypnul zařízení. Otočil hlavu k Weissmannovi a kývnul.
Weissmann uvolnil z držáku mikrofon.
"Pokud budete chtít, abychom skončili, pak stiskněte obě tlačítka která máte pod rukama," řekl a dodal: "Budete už spolupracovat?" Odpověděl mu její zrychlený dech, který mikrofony uvnitř mučírny přenášely do jejich místnůstky.
Wagner přeběhl prsty po klávesách. "Napoprvé se nepoddá nikdo. Myslí si, že to už nemůže být horší." Znovu šáhnul po mikrofonu. "Čas čtyři minuty dvacet sedm vteřin. Úroveň dvě."

Někdo mi sedí na prsou, napadlo ji. Snažila se nadechnout, ale nedokázala plíce přinutit k nasátí vzduchu. Začala se dusit. Pokusila se vykřiknout, ale nevyšlo z ní nic. Pomalu začala propadat panice. Já se udusím, udusím, udusím... vzpoměla si na dětství, kdy ji bratr dusil polštářem a jí docházel dech. Ještě dlouho po tom, co oba dorostli do věku, kdy se na podobné "hry" vzpomíná s úsměvem, ji občas ze sna probudil ten hrůzný pocit, že se udusí, že se plíce roztrhnou a ona zemře. Tělem jí projely záchvěvy křeče. Z očí jí začaly téct slzy, ale nedokázala ze sebe dostat ani hlásek. Začala sebou škubat ze strany na stranu, ale jen tím rychleji spotřebovávala vzduch, kterého se jí tak zoufale nedostávalo. Najednou se jí plíce uvolnily. Pokusila se zhluboka nadechnout, ale přímo uprostřed břicha jí explodovala bolest. Jako by ji udeřilo kladivo, které z ní vyrazilo poslední zbytky dechu. Hrdlo ji sevřela ocelová ruka. Normálně by upadla do bezvědomí, ale droga, kterou do ní vpravili ji stále držela při vědomí. Cítila jak se jí plíce trhají, jak se snaží nasát alespoň trochu vzduchu. Vždycky přemýšlela jak se asi cítí vánoční kapři v přeplněné kádi. Teď ten pocit poznala. Ústa se jí otevírala a zavírala, ale dech popadnout nedokázala. Cítila jak v tváři rudne. Jak ji oči vylézají z důlku. Fóbie dostoupila vrcholu. Přestala vnímat chlad podložky na které ležela. Viděla jen tmu a cítila jak jí na hlavu tlačí polštář a ona se nemůže nadechnout. Ruce zašmátraly po tom polštáři, pokusily se ho zvednout, ale ten kdo ho držel byl silnější. Ruce se nemohly pohnout. Tlačítko, explodovalo ji v hlavě. Zmáčnout tlačítko. Bojovala sama se sebou, ale nedokázala svým rukám zakázat pohnout se a provést ten jednoduchý úkon. Napnula se a gumové pásy které ji držely se nepatrně prodloužily. Ruce se přitlačily k tlačítků. Krk se uvonil a ona se mohla nadechnout. Chtěla se schoulit do fetální polohy a odlehčit zmučeným plicím, ale nešlo to. Hleny jí začaly stoupat z krku do úst. Ucítila jejich odpornou pachuť, ale byla za ně vděčná. Můžu dýchat. Dýchat...

Weissmann byl znechucen. Proč tu proboha sedím? napadlo ho. Protože jinak by ji ten dobytek odrovnal v prvním kole. Letmo pohlédl na Wagnerovy vyboulené kalhoty. Je to sadista. Zvíře.
"Už jste se rozmyslela?" řekl do mikrofonu.
"Polib mi." Hlas přešel do chraplavého kašle.
Wagner vypadal velmi spokojeně. "Tohle trauma má každý," řekl spíš pro sebe. "To byl moc dobrý nápad ho zařadit do programu." SPínač mikrofonu cvaknul. "Čas devět minut dvanáct vteřin. Úroveň tři."
Weismann znepokojeně sledoval, jak jeho prsty hladí klávesnici. Vypadal jako houslový virtuoz mazlící se se svým nejlepším nástrojem. Prstem pomalu přejížděl po kontaktním povrchu obrazovky. Magda se ve vedlejší místnosti zmítala v přívalech bolesti. Snažila se křičet, ale vycházel z ní jen chrapot.
Weissmann se odvrátil a začal znovu, snad po sté, přemýšlet, jestli to co udělal bylo správné. Určitě je to dobré pro firmu, pomyslel si. Ale co ti lidé? Snažil se nepřipouštět si co se s nimi děje. Rozhodně to bylo méně krvavé než bití nebo opravdové mučení. Pálit někoho acetylenovým hořákem taky není žádná

legrace. Ale tehdy mohli alespoň omdlít. A teď? Sevřel víčka. Wagnera objevil vlastně náhodou. Při kontrole v jednom z podniků patřícím firmě, si pár prostitutek stěžovalo, že je nějaký pošuk mučí. Rozhodl se, že na něj podívá osobně. Už když uviděl Wagnera poprvé zdálo se mu s tím chlapem něco v nepořádku. Pořád se usmíval. Jeho obličej vypadal jako tvář prašivé hyeny. Dokonce se i podobně smál. Pohovořil si s ním o tom co dělá, a proč to dělá. Wagner ho dokonce zavedl do sklepa, kde měl postavený prototyp svého zařízení. Za týden mu Weissmann udělal nabídku. Wagner přijal. Samozřejmě. Měla tak zajištěný "přísun materiálu". Když to říkal smál se. Jako hyena...
Ozvalo se pípnutí. Na stěně se rozsvítilo červené světlo jak Magda znovu stiskla tlačítka. Wagner si toho nevšímal a pokračoval. Trvalo to ještě nemíň třicet vteřin, než zařízení vypnul.
Magda prosila o milost. "Všechno řeknu, všechno..." opakovala stále.
Wagner spokojeně pokýval hlavou. "Vydržela to déle než ostatní, ale do druhé etapy se dostala. Ženské jsou odolnější." Znovu něco začal psát na klávesnici a přestal si všímat Weissmanna, který si zapisoval hodinu a místo, které Magda uvedla.
"Víte jistě, že nemluví pravdu?" zeptal se Wagnera.
Ten si ho nevšímal. Zopakoval svou otázku. Wagner nepřítomně vzhlédl. "Ale jistě že lže. Ženy vždycky nejdřív lžou," pronesl a pokračoval ve své práci. Mezitím mluvil. "Podle toho jak reagovala, bude stačit už jen jedna úroveň a máme to z ní venku. Ani nebudu muset moc tlačit. Půjde to skoro samo." Spokojeně se zachechtal.
"Čas patnáct minut čtyřicet tři vteřiny. Úroveň čtyři." Mikrofon se zakýval na elastické úchytce a Wagnerův ukazovák dopadl na klávesnici.

Návaly bolesti jí procházely tělem. V koutku úst se jí vytvořily malé bublinky slin. Znovu a znovu se její nervy přehlcovaly imitovanou bolestí, znovu cítila jak ji končetiny odpadávají od těla, jak jí tuhne jazyk. Znovu se začala dusit. Její srdce sevřely chladné kleště a začaly měnit jeho pulz. Na několik vteřin pauza. Pak série rychlých stahů a znovu pauza. Vytřeštila oči neschopná čehokoliv. Rezignovala. Vzdala se a čekala kdy to ti dva pochopí.

"Necháte mi ji šéfe?" ptal se dychtivě Wagner. Jeho oči zářily vzhrušením. Weissmann neodpověděl a přešel od vedlejší místnosti. Přesto, že ventilátory pracovaly naplno stále to tam odporně páchlo. Podíval se na trosku, která byla ještě před dvaceti minutami pohlednou mladou ženou. Hleděla na něj skelnýma očima, nevnímajíc jeho přítomnost o nic víc než pach vlastních fekálií.
"Jako vždycky," šeptal Weissmann. Vlasy se mu ježily. "Vypadají takhle vždycky."
Její ústa začala opakovat slova která byla uložena v memboxu. Weissmann si zapsal hodinu a místo. Věděl že ta informace je pravá. Kdy to potká mě? napadlo ho. Kdy budu k tomuhle stolu přivázaný já? Kdy mi Wagner vrátí všechno to, co jsem mu odepřel?
Odsunul konstrukci stranou a uvolnil Magdě popruhy. Zůstala nehybně ležet. Weissmann ji jemně posadil a dřepnul si před ní.
"Nechám vám tu pistoli. Je v ní jeden náboj. Můžete ho použít na mě nebo na sebe. Pokud zabijete mě, bude Wagner pokračovat. Někteří členové firmy mu vyslýchné nechají až dokonce, ale já jim dávám vždycky možnost." Vtiskl jí do ruky pistoli. Magda na ni chvíli nechápavě hleděla. Pak jako by pochopila na co se vlastně dívá. Z úst ji skanula dlouhá slina. Zvedla zbraň a přiložila ji Weissmannovi k čelu. Ruka se začala nekontrolovaně třást. Weissmann jí klidně hleděl do očí. Byl na smrt připravený. Tančil s ní už dlouho a věděl, že nakonec klopýtne a ona ho dostane. Byl klidný.
Možná si to i přeju, pomyslel si. Raději ať mě zabije hned, než začnu být někomu nepohodlný a skončím jako ona. Podá mi někdo pistoli?
Magda spustila třesoucí se ruku zpátky a rozplakala se. Weissmann sklonil zrak. Ještě ne. Teď ještě ne. Narovnal se a odcházel z místnosti. Snažil se neslyšet její vzlyky. Wagner ho čekal přede dveřmi. "Tak co, pane. Můžu si ji vzít?"
On se na to těší jako dítě na zmrzlinu. Weissmann přikývl a vydal se směrem ke své kanceláři.
Neušel ani pět kroků když se z mučírny ozval výstřel. "Ty děvko!" slyšel zaječet Wagnera. "Ta hnusná děvka. Zase se odpráskla."

Weissmann se pro sebe smutně usmál. Jako vždycky.

---

eBook Info

Identifier:
RTVBWDHMMP

Title:
Odpocívej v bolesti

Creator:
Jirí Brossmann

Date:
4.5.2001

Language:
cz

Copyrights:
(c) Palmknihy 2000, 2001
